

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118258731
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118258731.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Mýtna 48, P. O. Box 205, 810 00 Bratislava, proti žalovaným: 1/ M. S., nar. XX.XX.XXXX a 2/ Z. S., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom X. XXX/XX, XXX XX C., v konaní o zaplatenie 7 446,37 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/49/2018-87 zo dňa 6. novembra 2018 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 6 970,47 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 7 341,52 Eur od 24. 04. 2015 do 22. 06. 2017 a vo výške 8,05 % ročne zo sumy 6 970,47 Eur od 23. 06. 2017 až do zaplatenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku o nároku na náhradu trov konania m e n í tak, že žalovaní 1/ a 2/ s ú p o v i n n í nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy prvoinštančného konania v rozsahu 87,22 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

III. Žalovaní 1/ a 2/ s ú p o v i n n í nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 6 970,47 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 7 341,52 € od 24.04.2015 do 22.06.2017 a vo výške 8,05 % ročne zo sumy 6 970,47 € od 23.06.2017 do zaplatenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok); konanie vo zvyšnej časti zastavil (druhý výrok) a uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 86,79 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške (tretí výrok).

2. Z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 02.03.2011 uzatvorili pôvodný žalobca VÚB, a. s. ako veriteľ so žalovanými 1/ a 2/ ako spoludlžníkmi zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexi pôžička“ (ďalej aj „zmluva o úvere“), predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovaným spotrebiteľský úver vo výške 9 530,- € pri fixnej úrokovej sadzbe 12,9 % ročne s lehotou splatnosti 120 mesiacov, výškou splátky vrátane poistného 157,08 €, dátumom prvej splátky

15.04.2011, poslednej 15.02.2021, RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 14,82 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 11,64 %. Žalovaní sa zaviazali úver splácať riadne a včas a celkom zaplatiť 17 443,92 €. Pre prípad omeškania dlžníka so splácaním úveru, a to s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho než 3 mesiace, ako bol na ich zaplatenie vyzvaný, obsahuje zmluva v článku I. v bode 5 písm. b) dohodu zmluvných strán, že veriteľ má právo vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v súlade s obchodnými podmienkami. Pôvodný žalobca vyplatil 02.03.2011 úver v sume 9 530,- € žalovaným. Žalovaní 1/ a 2/ sa následne dostali do omeškania so splácaním splátok, na ktorých úhradu ich pôvodný žalobca opakovane vyzval. Následne listom zo dňa 13.04.2015, doručeným žalovanej 1/ dňa 16.04.2015 a žalovanému 2/ dňa 17.04.2015 vyhlásil pôvodný žalobca predčasnú splatnosť úveru k 13.04.2015 s výzvou na úhradu dluhu vo výške 7 809,22 €, z toho istina 7 341,52 €, úroky 397,20 € a poplatky 70,40 € v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Žalovaní vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v konaní pred súdom prvej inštancie nerozporovali. Do vyhlásenia predčasnej splatnosti uhradili na istinu celkom 2 188,48 €, preto dlh na istine predstavoval 7 341,52 €. Po zosplatnení úveru uhradili dňa 22.06.2017 sumu 371,05 €, ktorú si pôvodný žalobca spočiatku započítal na istinu vo výške 182,11 €, úrok 159,77 € a poplatky 0,97 € + poisťné 28,20 €, neskôr na pojednávaní túto sumu v zmysle § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení započítal iba na dlžnú istinu, preto sa od žalovaných domáhal len zaplatenia sumy 6 970,47 € na istine s príslušenstvom a v časti kapitalizovaných úrokov a poplatkov zobral žalobu späť. Vzhľadom na toto čiastočné späťvzatie žaloby súd prvej inštancie v zmysle § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku konanie v tejto časti zastavil. Žalovaní žiaden doklad o úhradách na úver po 22.06.2017 nepredložili.

3. S poukazom na § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1 veta prvá, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) a § 1 ods. 8 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“), ako aj s poukazom na § 52 ods. 1 a 2, § 511 ods. 1 a § 565, § 566 ods. 2 a § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „OZ“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. januára 2013 (ďalej aj „nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z.“) dospel súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania k nasledovným záverom:

4. Zmluvu o úvere uzatvorenú medzi pôvodným žalobcom a žalovanými súd prvej inštancie vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. OZ, ako aj podliehajúcu režimu zákona č. 129/2010 Z. z. Zmluva o úvere bola uzatvorená v zákonom predpísanej písomnej forme a obsahovala všetky obligatórne náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho nemožno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na nespornosť zosplatnenia úveru, ako aj ďalšie skutočnosti preukázané vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za to, že žaloba v rozsahu po čiastočnom späťvzati žaloby je dôvodná. K námietke žalovaných, že platby na úver boli vykonané vo väčšom rozsahu ako doložil pôvodný žalobca súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nepredložili žiaden dôkaz, ktorým by preukázali, že uhradili dlžnú sumu na úver nad rámec preukázaný žalobcom. K návrhu žalovaných vykonať na preukázanie týchto skutočností ich výsluch súd prvej inštancie uviedol, že ich výsluch by z hľadiska preukázania úhrad nič nezmenil, preto tento dôkaz nevykonal, keď žalovaní sa na pojednávanie nedostavili.

5. K úroku z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že keďže pôvodný žalobca úver predčasne zosplatnil a žalovaní dlžnú sumu neuhradili ani v dodatočnej lehote na plnenie 7 dní od doručenia výzvy, jej márnym uplynutím sa dňom 24.04.2015 dostali do omeškania s plnením, odkedy žalobcovi vznikol nárok aj na úrok z omeškania z dlžnej istiny. Nakoľko po vzniku omeškania čiastočne žalovaní plnili svoj dlh, keď dňa 22.06.2017 zaplatili sumu 371,05 €, to súd prvej inštancie pri úroku z omeškania zohľadnil, keď dlh na istine predstavoval do 22.06.2017 sumu 7 341,52 € a od 23.06.2017 sumu 6 970,47 €.

6. O nároku strán sporu na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) v spojení s § 255 a § 256 ods. 1 C. s. p. Mal za to, že úspech žalobcu vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby činí 93,4 %, úspech žalovaných 6,61 % vychádzajúc z toho, že žalobca mal úspech v časti sumy 6 970,47 € a neúspech v časti sumy 495,90 €, nakoľko v tejto časti vzal žalobu späť bez uvedenia dôvodu a preto zaviniel zastavenie konania. Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu v spore 86,79 %. Žalovaní zaviazali na úhradu dlžnej sumy, ako aj trov konania spoločne a nerozdielne ako solidárnych spoludlžníkov v zmysle § 511 ods. 1 OZ. Súd prvej inštancie konštatoval, že o výške

náhrady trov konania žalobcu rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p.

7. Proti prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe v rozsahu po jej čiastočnom späťvzatí a proti tretiemu výroku o nároku na náhradu trov konania podali v zákonnej lehote spoločne odvolanie žalovaní 1/ a 2/. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa obsahu odvolania považovali za nesprávne z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) Civilného sporového poriadku, t. j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; v dôsledku toho súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní uviedli, že v konaní pred súdom prvej inštancie navrhli vykonať dôkaz, a to ich výsluch ako strán sporu za účelom objasnenia spôsobu a výšky už zaplatených splátok úveru. Týmto výsluchom chceli preukázať, že výška nesplatennej istiny je menšia a rovnako spôsob, akým boli uplatnené úroky z omeškania je nesprávny, nakoľko nezohľadňuje platby vykonané treťou osobou, čo mali dosvedčiť práve žalovaní na pojednávaní. Súd prvej inštancie však výsluch žalovaných nevykonal a to napriek riadnemu ospravedlneniu žalovanej 1/, ktorá z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu bola nútená urgentne vyhľadať lekárske ošetrovanie, o čom informovala súd prvej inštancie, no ten aj napriek tejto skutočnosti pojednával bez ich prítomnosti. Žalovaná 1/ uviedla, že nie zo svojej viny sa nemohla zúčastniť na nariadenom pojednávaní, na ktoré bola predvolaná. Tým, že súd pojednávanie otvoril, vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaných 1/ a 2/, došlo k porušeniu ich procesných práv a porušeniu práva na spravodlivý proces, navyše v pozícii spotrebiteľa voči banke. Tým, že súd výsluch žalovaných ohľadne spôsobu a výšky platieb nevykonal, dospel následne aj k nesprávnym skutkovým zisteniam o výške dlhu žalovaných 1/ a 2/ a v dôsledku toho vec aj nesprávne právne posúdil, keď priznal žalobcovi vyššiu než nezaplatenú pohľadávku.

9. Pokiaľ ide o trovy konania, žalovaní namietali určenie rozsahu úspechu strán sporu v spore. Mali za to, že výpočet súdu prvej inštancie nezohľadnil úspech žalovaných vo vzťahu k príslušenstvu žalovanej istiny, ale len vo vzťahu k istine. Podľa žalovaných do úvahy mal súd prvej inštancie vziať aj to, že okrem istiny majú povinnosť platiť žalovaní aj úrok z omeškania.

10. Žalovaní 1/ a 2/ preto navrhli, aby súd prvej inštancie rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

11. Pôvodný žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že výsluch žalovaných o úhradách by sám o sebe nepriniesol nič nové, ako taký nestačí, žalovaní nepredložili žiadne doklady o úhradách po 22.06.2017. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva žalovaných na spravodlivý proces k tomu pôvodný žalobca uviedol, že o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní žiadala len žalovaná 1/, nie aj žalovaný 2/. Navyše, žalovaní 1/ a 2/ neuviedli, aké platby mali byť treťou osobou uhradené, v odpore voči platobnému rozkazu v konaní pred súdom prvej inštancie ani neuviedli, doteraz neoznačili fyzickú osobu, ktorá mala tieto platby realizovať, pričom v odvolacom konaní už novoty nie sú v zmysle § 366 C. s. p. prípustné, nakoľko o týchto skutočnostiach mali žalovaní vedomosť už v konaní pred súdom prvej inštancie.

12. Pokiaľ žalovaní namietali nesprávny výpočet úspechu strán v spore v konaní pred súdom prvej inštancie, k tomu pôvodný žalobca uviedol, že úrok z omeškania pri určení úspechu strán sporu netreba zohľadňovať. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obdo/243/2007 z 27. novembra 2008, podľa ktorého: „Odvolací súd dospel k názoru, že pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže príslušenstvo (úrok z omeškania) nevyčísľil vo svojej žalobe.“ Pôvodný žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

13. Žalovaní 1/ a 2/ repliku nepodali. Žalovaná 1/ po doručení výzvy na vyjadrenie k vyjadreniu pôvodného žalobcu k odvolaniu písomným podaním došlým na odvolací súd dňa 03.04.2019 len požiadala o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia (č. l. 144 spisu). Vzhľadom na to, že od uvedeného

času do rozhodnutia odvolacieho súdu mala žalovaná dostatok času sa k vyjadreniu pôvodného žalobcu vyjadriť, odvolací súd osobitne o predĺžení lehoty na podanie vyjadrenia nerozhodol.

14. Po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie pôvodný žalobca VÚB, a. s. so súhlasom toho, kto mal do konania vstúpiť na jeho miesto Intrum Slovakia a. s. navrhol zmenu strany sporu na strane žalobcu v dôsledku postúpenia pohľadávky žalobcu uplatňovanej v tomto súdnom konaní na nového žalobcu. Odvolací súd rozhodol o pripustení vystúpenia pôvodného žalobcu a vstupu nového žalobcu Intrum Slovakia a. s. do konania uznesením č. k. 17Co/26/2019-163 zo dňa 5. februára 2020. V zmysle § 80 ods. 2 a ods. 3 Civilného sporového poriadku preto platí, že právne účinky spojené s podaním žaloby pôvodného žalobcu zostávajú zachované a ten, kto vstúpil do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu (t.j. okrem iného platí, že vyjadrenie pôvodného žalobcu k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ je jeho vyjadrením).

15. Krajský súd ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p. v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je dôvodné, prvý výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie vzťahujúcim sa na tento výrok a na toto poukazuje. Na zdôraznenie jeho vecnej správnosti reagujúc na odvolacie dôvody žalovaných 1/ a 2/ dodáva nasledovné:

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ prevzali predvolanie na termín pojednávania dňa 6. novembra 2018 so začiatkom o 13.45 hod. už 22. októbra 2018, teda v dostatočnom časovom predstihu. Na č. l. 65 spisu sa nachádza úradný záznam, v zmysle ktorého v deň pojednávania 6. novembra 2018 o 11.40 hod. telefonicky oznámila žalovaná 1/, že sa nestihne dostať na pojednávanie, ktoré sa koná o 13.45 hod., nakoľko sedí na vyšetrení u lekára. Chcela ospravedlniť svoju neúčasť a požiadať o odročenie pojednávania z dôvodu, že chce požiadať o splátkový kalendár, t. j. neuviedla, že žiada o odročenie pojednávania z dôvodu, aby svojím výsluchom preukázala vyššie úhrady pohľadávky než preukázal v konaní žalobca. Žalovaná bola zo strany pracovníka súdu upovedomená o tom, že je potrebné do spisu predložiť doklad o návšteve lekára, prípadne doklad o práceneschopnosti. Zo spisu nevyplýva, že by tento doklad predložila a nepredložila ho ani k odvolaniu, teda svoju neúčasť na pojednávaní doposiaľ nepreukázala, preto nemožno s odstupom času konštatovať, že svoju účasť na pojednávaní ospravedlnila riadne a včas v zmysle § 183 C. s. p., preto súd prvej inštancie neporušil jej právo na spravodlivý proces, keď pojednával v jej neprítomnosti. Žalovaný 2/ svoju neúčasť na pojednávaní ani neospravedlnil, teda v jeho prípade vôbec nemožno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces.

17. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ už v odpore namietali výšku uhradenej istiny a zmluvného úroku a navrhli ohľadne preukázania skutočností, že pohľadávka žalobcu bola uhradená vo vyššej výške výsluch seba samých ako strán sporu. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku riadne zdôvodnil, prečo výsluch žalovaných 1/ a 2/ nevykonal. Mal za to, že samotným výsluchom bez predloženia nejakých relevantných dokladov by žalovaní nepreukázali, že pohľadávku žalobcu uhradili vo vyššej než uplatnenej výške. Odvolací súd sa s týmto zdôvodnením stotožňuje. Je zrejmé, že len preto, že dlžník tvrdí a pri svojom výsluchu potvrdí, že dlh bol uhradený (prípadne treťou bližšie neidentifikovanou osobou) vo vyššej výške, než preukázal veriteľ, samo osebe nemožno považovať za dostatočný dôkaz o (čiastočnej) úhrade dlhu, pretože tak môže tvrdiť a vypovedať účelovo v snahe zbaviť sa dlhu. Navyše žalovaný 2/ sa mohol na pojednávanie dostať a vypovedať, čo však neučinil. V tejto súvislosti odvolací súd taktiež poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 8/2016 z 30. novembra 2016, publikovaného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 21/2017, podľa ktorého: „Povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.“

18. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam ohľadne neuhradeného zostatku pohľadávky žalobcu a správne vo veci rozhodol prvým výrokom, keď žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaviazal na jej úhradu.

19. Pokiaľ ide o trovy prvoinštančného konania, odvolací súd uvádza, že v prípade ak je výška príslušenstva - úroku z omeškania nepatrná vo vzťahu k žalovanej istine, nie jej potrebné na tento pri určovaní rozsahu úspechu strán sporu v konaní prihliadať.

20. Odvolací súd však zmenil tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku strán sporu na náhradu trov konania z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne určil pomer úspechu žalobcu a žalovaných 1/ a 2/. Žalobca totiž nevzal žalobu späť ohľadne sumy 495,90 €, ale 475,90 € (7 446,37 Eur - 6 970,47 Eur). Žalobca mal teda úspech v rozsahu sumy 6 970,47 €, avšak neúspech len v rozsahu sumy 475,90 €, preto jeho úspech v konaní činí 93,61 % a úspech žalovaných je v rozsahu 6,39 %, po započítaní úspechu žalovaných do úspechu žalobcu činí čistý úspech žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie 87,22 %.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 C. s. p. Nakoľko odvolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je dôvodné, plný úspech v odvolacom konaní mal žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100%, ktorú sú mu povinní ako solidárni spoludlžníci zaplatiť spoločne a nerozdielne, nakoľko v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zanikne povinnosť plniť druhého zo žalovaných.

22. O výške a prijímateľovi náhrady trov (prvoinštančného aj odvolacieho) konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).